

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **D. H.**, zastoupené Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Sofijská 890/31, Děčín, adresa pro doručování: Labská 137/17, Děčín, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2006, č. j. 542/1116/14/06/618, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2010, č. j. 6 Ca 31/2007 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 18. 9. 2006, č. j. 51/OOH/0541925.61/06/LDH, kterým byla žalobkyni jakožto fyzické osobě oprávněné k podnikání uložena dle § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen zákon o odpadech), pokuta ve výši 750 000 Kč za nesplnění povinnosti

uložené rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 27. 1. 2006, č. j. 51/OOH/0541925.16/06/LDH - odvézt z areálu RAMŠ v Sosnové u České Lípy veškeré odpady. Tímto rozhodnutím Česká inspekce životního prostředí stanovila stěžovatelce lhůtu k nápravě stavu způsobem, aby v objektu RAMŠ uložené odpady byly k využití předávány pouze oprávněným osobám, a to tak, aby v objektu k datu 30. 4. 2006 byly nulové zásoby odpadů.

Žalobu, kterou žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného, tvrdíc pouze nepřiměřenost uložené sankce, Městský soud v Praze zamítl shora uvedeným rozsudkem.

V odůvodnění k žalobním bodům konstatoval, že řízení před oběma stupni správního orgánu je nutno posuzovat jako celek, soud proto vycházel z odůvodnění jak prvostupňového rozhodnutí, tak rozhodnutí žalovaného.

Soud zdůraznil, že § 67 odst. 2 zákona o odpadech stanovuje povinnost při stanovení pokuty přihlížet zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození. Toto měřítko vzaly správní orgány v úvahu. Vycházely především ze závěrů znaleckého posudku znalce M. B. z oboru ochrany přírody, vod, odpadů a ekologické zátěže k posouzení odpadů uložených v areálu bývalého zemědělského podniku Sosnová – RAMŠ u České Lípy, za období prosinec 2005 až březen 2006, který si nechal vypracovat správní orgán prvního stupně. Jako přitěžující okolnost vzaly správní orgány v úvahu skutečnost, že žalobkyně sice zpočátku se správními orgány spolupracovala a sama navrhla termín k odstranění odpadů z objektu, avšak tento termín nesplnila, cca 1300 tun zůstalo v objektu areálu a od konce května 2006 nebyla již v objektu žalobkyní vykonávána žádná činnost spojená s odklizením zbylého odpadu. Soud zdůraznil, že žalovaný vzal v úvahu i to, že žalobkyni již byla opakovaně uložena pokuta v souvislosti s nakládáním s odpady ve výši 300 000 Kč, tuto pokutu však žalobkyně ani celou neuhradila a dle žalovaného ani tato nižší pokuta nesplnila svoji výchovnou funkci. Nezbylo proto, než působit represivní pokutou uloženou ve výši 750 000 Kč.

K žalobní námitce, že nenastal škodlivý důsledek na životním prostředí, soud uvedl, že ten nastat nutně nemusí, pro trestnost jednání postačí ohrožení životního prostředí. Jestliže se jednalo o odpad, který byl tvořen různými, přesně nespecifikovanými součástmi, u něž hrozilo nebezpečí již při nakládání s ním, je zřejmé, že vzhledem k množství uloženého odpadu existovala reálná možnost ohrožení životního prostředí.

Soud se dále zabýval i možností moderace trestu; uvedl, že není splněna základní podmínka pro možnou moderaci, kterou je nepřiměřenost uloženého trestu.

Ustanovení § 66 odst. 5 zákona o odpadech stanoví maximální rozpětí pokuty do 1 000 000 Kč, pokuta byla uložena již opakovaně, a to ve výši 750 000 Kč; ve vztahu k posouzení závažnosti ohrožení životního prostředí protiprávním jednáním žalobkyně, není pokuta zjevně nepřiměřená. Kritéria pro její uložení, založená § 67 odst. 2 zákona o odpadech, byla dodržena. Námitky žalobkyně o minimální zásahu do životního prostředí nemohou obstát, neboť (jak plyne z odůvodnění rozhodnutí žalovaného) míra zásahu do životního prostředí byla při úvaze o výši pokuty hodnocena.

Z hlediska případné moderace trestu soud shledal, že uložená pokuta byla úměrnou k výši pokut ukládaných žalovaným v obdobných věcech a došlo tak k zohlednění zásady proporcionality.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, tvrdíc naplnění důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného pro vady řízení před ním. Uvedla, že uložená sankce je neadekvátní danému stavu. Dle jejího názoru nebyla zohledněna míra a závažnost porušení zákona v konkrétním případě. Nebylo ani zohledněno, že žalobkyně odvezla cca jednu třetinu odpadu, k žádnému poškození životního prostředí podle ní nedošlo. Obecně dodala, že nebyly posouzeny všechny skutkové a právní okolnosti významné pro uložení pokuty a její výši. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně též požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů následujících po předložení věci rozhodl přímo ve věci samé.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou nezohlednění závažnosti porušení povinností žalobkyně při určení výše uložené pokuty.

Na úvod považuje soud za nutné připomenout, že žalobkyně již dříve naplnila skutkovou podstatu správního deliktu tím, že v areálu RAMŠ v Sosnové, v němž se od konce roku 2005 nacházely odpady plastů, bylo minimálně na čtyřech místech zcela poškozeno oplocení, objekty bývalého seníku a teletníků byly otevřeny a nashromážděné odpady byly tedy volně přístupné a ze strany žalobkyně nebyly v rozporu s § 16 odst. 1 písm. f), § 18, § 19 a § 20 zákona o odpadech zabezpečeny proti nežádoucímu znehodnocení, zcizení či úniku. Tyto skutečnosti byly zjištěny při místních šetřeních, provedených správním orgánem ve dnech 17. 10. 2006 a 24. 11. 2006 za účelem kontroly plnění uložených nápravných opatření.

V souzené věci správní orgány jasně uvedly, jaké zjištěné skutečnosti vzaly v úvahu ve prospěch i neprospěch žalobkyně (str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaného), a tuto úvahu shledal městský soud a nyní i Nejvyšší správní soud dostatečnou.

Bylo přihlédnuto k neodklizenému velkému množství odpadů (cca 1300 tun), i k charakteru odpadů (plastový odpad z uživatelské sféry s obsahem příměsí, který nelze bez vytrídění dále využít). Jednalo se přitom již o třetí porušení zákona o odpadech ze strany žalobkyně. Správní orgány zohlednily i to, že žalobkyně sama navrhla termín pro definitivní likvidaci odpadu do 30. 4. 2006. Již od počátku roku 2006 při každé kontrole byla stěžovatelka na tento termín upozorňována, přesto převážná část odpadů zůstala ke stanovenému termínu neodvezena. Přitěžující okolností je rovněž to, že koncem měsíce května ukončila veškeré práce spojené s odklizením odpadů z areálu RAMŠ a se správním orgánem přestala úplně komunikovat. Od počátku června 2006 až ke dni vydání napadeného rozhodnutí se stav odpadů v areálu již nezměnil. Při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto i k tomu, že se stěžovatelka opakovaně dopustila správního deliktu spojeného s hospodařením s odpady. Dříve uložená pokuta ve výši 300 000 Kč však nejen, že nebyla celá uhrazena, ale především nesplnila svůj výchovný ani motivační účel vedoucí k žádoucímu chování v budoucnu; výše uložené pokuty je přiměřená i nebezpečnosti jednání stěžovatelky. Žalovaný rovněž zdůraznil, že přímé poškození životního prostředí není rozhodujícím faktorem; je jím již pouhá potencialita takového stavu.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu výše uložené pokuty vplynula z řádného posouzení závažnosti ohrožení životního prostředí protiprávní činností žalobkyně, přičemž správní orgány použily pro její stanovení relevantní kritéria. Ani kasační soud tak předmětnou sankci nepovažuje za nepřiměřenou.

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu